HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (camera a opta)

13 aprilie 2011 *

În cauza T-262/09,

Safariland LLC, fostă Defense Technology Corporation of America, cu sediul în Jacksonville, Florida (Statele Unite), reprezentată de R. Kunze și de G. Würtenberger, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de domnul D. Botis, în calitate de agent,

pârât,

* Limba de procedură: engleza.

cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

DEF-TEC Defense Technology GmbH, cu sediul în Frankfurt pe Main (Germania), reprezentată inițial de H. Daniel și de O. Haleen și ulterior de O. Haleen, avocați,

intervenientă,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 4 mai 2009 [cauza R 493/2002-4 (II)] privind o procedură de opoziție între Defense Technology Corporation of America și DEF-TEC Defense Technology GmbH,

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro, președinte, domnii S. Papasavvas (raportor) și A. Dittrich, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului în data de 6 iulie 2009,

având în vedere memoriul în răspuns depus de OAPI la grefa Tribunalului la 13 octombrie 2009,

având în vedere memoriul în răspuns depus de intervenientă la grefa Tribunalului la 10 noiembrie 2009,

în urma ședinței din 22 septembrie 2010,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 19 mai 1995, intervenienta, DEF-TEC Defense Technology GmbH, și societatea Defense Technology Corporation of America, supusă dreptului statului Wyoming (Statele Unite) (denumită în continuare „societatea din Wyoming”), au încheiat un acord de distribuție conform căruia intervenienta se angaja, între altele, să cedeze 50 % din părțile sale sociale unei persoane fizice sau juridice deținute și desemnate de societatea din Wyoming și să distribuie în Europa produsele acesteia din urmă, și anume spray pentru autoapărare, în schimbul unui comision de 10 % pentru toate

vânzările realizate, precum și în schimbul unei linii de credit (denumit în continuare „acordul din 19 mai 1995”).

2 La 1 iunie 1996, președintele societății din Wyoming a declarat în numele acesteia că renunță în mod expres, în ceea ce privește mărcile verbale și figurative FIRST DEFENSE și FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, la toate drepturile deținute de societatea din Wyoming pentru teritoriul european și a consimțit la înregistrarea mărcilor menționate, pe care intervenienta intenționa să o realizeze în Europa.

3 La 23 august 1996, reclamanta, Safariland LLC, denumită anterior Defense Technology Corporation of America, a achiziționat activele societății din Wyoming. Această cesiune includea denumirea comercială Defense Technology Corporation of America, mărcile înregistrate în Statele Unite, deținute de societatea din Wyoming, și linia de produse constând în spray-uri pentru autoapărare.

4 Până în luna iunie 1997, intervenienta primea spray-uri pentru autoapărare FIRST DEFENSE de la reclamantă și le distribuia în Europa sub numele său. Relațiile dintre reclamantă și intervenientă au încetat în cursul verii anului 1997 sau la începutul toamnei anului 1997.

5 La 16 septembrie 1997, intervenienta a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), cu modificările ulterioare [înlocuit de Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1)].

6 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este marca figurativă FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR (denumită în continuare „marca în litigiu”), reprodusă în continuare:

7 Produsele pentru care a fost solicitată înregistrarea sunt produse din clasele 5, 8 și 13 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor, din 15 iunie 1957, astfel cum a fost revizuit și modificat, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

— clasa 5: „Produse farmaceutice, de uz veterinar și igienice; substanțe dietetice de uz medical, alimente pentru sugari; plasturi, materiale de pansat; materiale pentru plombarea dinților și pentru amprente dentare; dezinfectanți; produse pentru distrugerea dăunătorilor; fungicide, erbicide”;

— clasa 8: „Unelte și scule acționate manual; cuțite, furculițe și linguri; arme albe; aparate de ras”;

— clasa 13: „Muniție, proiectile, pulverizatoare de gaz iritant, alte arme ofensive sau defensive.”

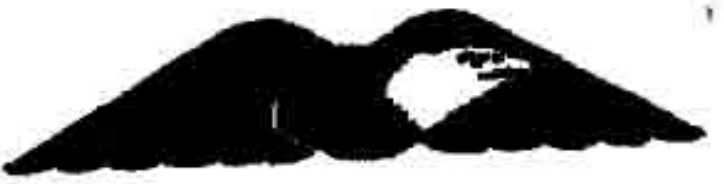
8 Cererea de înregistrare a unei mărci comunitare a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 93/1998 din 7 decembrie 1998.

9 La 8 martie 1999, reclamanta a formulat opoziție, în temeiul articolului 42 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 41 din Regulamentul nr. 207/2009), cu privire la înregistrarea mărcii în litigiu pentru produsele vizate la punctul 7 de mai sus.

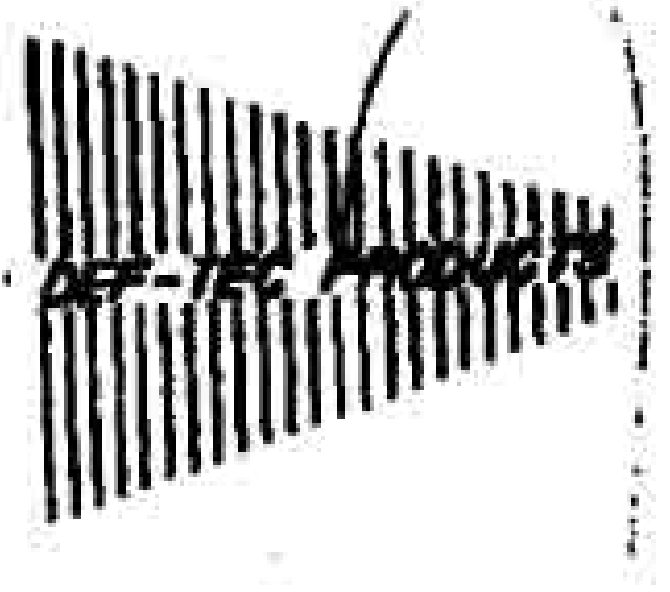
10 Reclamanta și-a întemeiat opoziția în special pe articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009], considerând că intervenienta era agentul său în sensul dispoziției menționate și că solicitase, fără acordul său, înregistrarea unui semn foarte asemănător cu următoarele mărci înregistrate în Statele Unite:

— marca verbală FIRST DEFENSE, înregistrată cu numărul 1763666 pentru o „armă defensivă neexplozivă de natura unui gaz iritant organic îmbuteliat într-un pulverizator” din clasa 13;

— marca figurativă constând în reprezentarea unui vultur în zbor, înregistrată cu numărul 1885967 pentru o „armă defensivă neexplozivă de natura unui gaz iritant organic îmbuteliat într-un pulverizator” din clasa 13, reprezentată în continuare:

— marca figurativă cuprinzând elementul verbal „def-tec products”, care apare în cadrul unei figuri triunghiulare, înregistrată cu numărul 1792165 pentru o serie de produse din clasa 13, reprezentată în continuare:

11 Prin Decizia din 21 martie 2002, divizia de opoziție a admis parțial opoziția în măsura în care se întemeia pe articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 și în măsura în care viza „armele albe” din clasa 8 și „muniția, proiectilele, pulverizatoarele de gaz iritant, alte arme ofensive și defensive” din clasa 13.

12 La 21 mai 2002, intervenienta a formulat o cale de atac la OAPI împotriva deciziei diviziei de opoziție în temeiul articolelor 57-62 din Regulamentul nr. 40/94 (devenite articolele 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009).

13 Prin Decizia din 8 noiembrie 2004 (denumită în continuare „decizia din 2004”), Camera a doua de recurs a OAPI a respins calea de atac și a obligat intervenienta la plata cheltuielilor de judecată.

14 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 12 ianuarie 2005, intervenienta a formulat o acțiune împotriva deciziei din 2004, înregistrată cu referința T-6/05.

15 Prin Hotărârea din 6 septembrie 2006, DEF-TEC Defense Technology/OAPI – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR) (T-6/05, Rec., p. II-2671, denumită în continuare „hotărârea Tribunalului”), Tribunalul a anulat decizia din 2004.

16 La punctul 39 din hotărârea Tribunalului, s-a stabilit că, „întrucât [intervenienta] nu a contestat la Tribunal statutul său de agent al titularului mărcii, [era] necesar să se stabilească dacă [intervenienta] obținuse acordul titularului mărcii, care ar fi autorizat-o să formuleze cererea de înregistrare avută în vedere”.

17 La punctul 46 din hotărârea Tribunalului, s-a amintit că „[intervenienta] și societatea din Wyoming erau angajate într-o relație comercială reală și efectivă atunci când a fost adoptată declarația din 1 iunie 1996, circumstanță care [era] de natură să explice faptul că titularul precedent a decis să își dea acordul în acest sens fără o contraprestație financiară”. Tribunalul a adăugat că, „[î]n orice caz, faptul că un asemenea acord poate fi eventual atipic nu poate, în sine, să repună în discuție, astfel cum a subînțeles camera de recurs, validitatea acordului dat efectiv”.

18 La punctul 48 din hotărârea Tribunalului, s-a stabilit că declarația din 1 iunie 1996 cuprindea un acord clar, precis și necondiționat. Or, întrucât între data la care a fost dat acordul și data depunerii cererii de înregistrare a unei mărci comunitare a intervenit o schimbare a titularului mărcii, Tribunalul a considerat că era necesar să se stabilească dacă respectivul acord era valabil și dacă intervenienta putea să se prevaleze de acesta.

19 În plus, la punctul 49 din hotărâre, Tribunalul a arătat că, „apreciind în mod greșit că declarația din 1 iunie 1996 nu conținea un acord clar, precis și necondiționat care să autorizeze [intervenienta] să formuleze cererea de înregistrare a mărcii vizate, camera de recurs nu a ridicat problema dacă respectivul acord a fost menținut după achiziționarea activelor societății din Wyoming”. Tribunalul a precizat că, „[î]ntrucât această problemă, a cărei rezolvare depinde direct de legislația care trebuie aplicată relațiilor juridice și comerciale dintre părți[le la acordul din 19 mai 1995], nu a fost abordată în cursul procedurii desfășurate în fața OAPI, […] nu poate, așadar, să se pronunțe cu privire la acest aspect”.

20 În sfârșit, Tribunalul a considerat la punctul 50 din hotărâre că „ar fi trebuit să se verifice de către camera de recurs, în lumina dreptului aplicabil relațiilor juridice și comerciale existente între părți[le la acordul din 19 mai 1995], dacă și, eventual, în ce măsură relațiile menționate au fost efectiv menținute după achiziționarea activelor societății din Wyoming, astfel încât [reclamanta] să se fi substituit în drepturile și, eventual, în obligațiile precedentului titular al mărcii”. Tribunalul a dedus din acestea

că, „[î]n acest context, revenea camerei de recurs sarcina de a stabili, în special, dacă acordul obținut de [intervenientă] la 1 iunie 1996 a fost menținut după achiziționarea activelor societății din Wyoming” și că, „[î]n cazul unui răspuns afirmativ, aceasta ar fi trebuit să examineze dacă, la data cererii de înregistrare a mărcii în cauză, [reclamanta] rămânea sau nu rămânea ținută de acest acord”. Tribunalul a considerat, în sfârșit, că, „[î]n cazul în care [reclamanta] nu ar mai fi ținută de acordul respectiv, camera de recurs ar fi trebuit să aprecieze dacă [intervenienta] era în măsură să se prevaleze de un motiv întemeiat de natură să compenseze absența unui asemenea acord”.

21 În consecință, Tribunalul a anulat decizia din 2004, în măsura în care camera de recurs nu a recunoscut în aceasta validitatea acordului din 1 iunie 1996.

22 Prin decizia din 16 februarie 2007, Prezidiul camerelor de recurs ale OAPI a reatribuit cauza Camerei a patra de recurs. Cauza a fost înregistrată cu referința R 0493/2002-4.

23 Prin Decizia din 4 mai 2009 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera a patra de recurs a OAPI a anulat Decizia diviziei de opoziție din 21 martie 2002, a respins opoziția și a obligat reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

24 În esență, în primul rând, camera de recurs a constatat, cu privire la mărcile aflate în conflict, că marca în litigiu era foarte asemănătoare cu două dintre cele trei mărci înregistrate în Statele Unite, și anume mărcile nr. 1885967 și nr. 1763666 (denumite în continuare „mărcile anterioare”), în măsura în care marca în litigiu încorporează elementele distinctive ale acestora, și anume reprezentarea unui vultur și sintagma „first defense”. Pe de altă parte, camera de recurs a considerat că anumite produse pentru care s-a admis opoziția, și anume „pulverizatoarele de gaz iritant” și „alte

arme ofensive sau defensive", erau acoperite de mărcile anterioare. În schimb, în opinia acesteia, produsele care constituie „arme albe și muniție", care nu erau acoperite de mărcile anterioare, nu erau de o natură comparabilă cu cea a produselor care au făcut obiectul acordului din 19 mai 1995, și anume spray-urile cu gaz cu piper. Astfel, dacă un spray cu gaz cu piper are drept obiectiv respingerea agresorilor, fără a cauza prejudicii corporale grave, în schimb produsele intervenientei, care constau în „arme albe, muniție și proiectile", ar fi fie arme, fie produse utilizate în arme de foc.

25 Camera de recurs a considerat că, în decizia sa, divizia de opoziție nu a indicat motivele pentru care mărcile anterioare permiteau respingerea cererii de înregistrare a mărcii comunitare depuse de intervenientă pentru produsele constând în „arme albe, muniție și proiectile". În plus, după ce a arătat că protecția conferită de articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 nu viza numai produsele și serviciile identice cu cele ale titularului mărcii anterioare invocate, ci și produse și servicii strâns legate de acestea sau care sunt echivalente în termeni economici, camera de recurs a concluzionat că, în speță, produsele precum armele albe și muniția care nu au făcut în mod vădit obiectul unei activități comerciale a titularului mărcilor anterioare nu erau acoperite de această dispoziție.

26 În al doilea rând, în ceea ce privește existența unei relații de reprezentare în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, camera de recurs a considerat că era ținută numai de calificarea dată, în hotărârea Tribunalului, relației dintre societatea din Wyoming și intervenientă, care rezultă din acordul din 19 mai 1995 și care ar fi o „relație societate principală-agent", în sensul acestei dispoziții. În schimb, camera de recurs a considerat că nu era ținută de concluziile Tribunalului referitoare la consecințele care decurgeau din aceasta, și anume după achiziționarea activelor societății din Wyoming de către reclamantă.

27 Potrivit camerei de recurs, motivul de opoziție întemeiat pe articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 trebuia să fie respins, în măsura în care nicio relație de reprezentare între reclamantă și intervenientă nu a existat altfel decât prin continuarea de fapt a relației comerciale precedente dintre intervenientă și societatea din Wyoming. Întrucât acordul dat intervenientei nu ar fi fost niciodată revocat, problema opozabilității acestuia față de reclamantă ar fi lipsită de relevanță. Pe de altă parte, în mod similar relației de reprezentare care a existat între societatea din Wyoming și intervenientă, acordul obținut în cadrul acesteia ar fi continuat să producă efecte după încetarea sa. Camera de recurs a concluzionat că drepturile care decurg din articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 proveneau dintr-o relație deosebit de strânsă între părțile în cauză, iar nu din faptul că drepturile asupra mărcilor ar aparține titularului. În consecință, reclamanta nu ar putea invoca această dispoziție cu nerespectarea unui acord care nu a fost niciodată revocat, invocând calitatea sa de având-cauză al titularului mărcilor anterioare, având în vedere că cesiunea mărcilor menționate nu i-ar fi putut conferi mai multe drepturi decât cele de care dispunea fostul titular al acestora.

28 În opinia camerei de recurs, reclamanta nu ar fi putut proceda astfel decât dacă ar fi devenit ea însăși societatea principală a intervenientei. Or, reclamanta nu ar invoca existența vreunei relații contractuale între părțile din procedura de opoziție, iar o asemenea relație nu ar putea fi dedusă din faptul că reclamanta s-ar fi comportat ca și cum nu ar fi avut loc nicio cesiune de active. Pentru a putea proceda astfel, reclamanta ar trebui să demonstreze că intervenienta cunoștea faptul că era în relații de afaceri cu o altă societate.

29 Camera de recurs a concluzionat că, chiar dacă s-ar presupune că intervenienta poate fi considerată agentul reclamantei, acțiunile sale ar fi justificate, întrucât comportamentul reclamantei, care a acționat în permanență ca și cum nu ar fi intervenit nicio cesiune, precum și omisiunea acesteia de a încheia un nou acord comercial cu cealaltă parte și de a revoca în mod formal acordul predecesorului său constituiau pentru

intervenientă motive suficiente pentru a crede că avea dreptul să depună marca în nume propriu.

30 Întrucât a constatat că opoziția nu putea fi admisă numai în temeiul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 invocat de reclamantă, camera de recurs a examinat toate drepturile anterioare și motivele de opoziție invocate în mod valabil de reclamantă, și anume, mărcile de notorietate în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 207/2009. Camera de recurs a hotărât respingerea acestora și respingerea opoziției în totalitate.

Concluziile părților

31 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

32 OAPI și intervenienta solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

33 În ședință, reclamanta și-a completat concluziile și a solicitat obligarea intervenientei și a OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

34 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă trei motive întemeiate, primul, pe încălcarea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, cel de al doilea, pe încălcarea articolului 65 alineatul (6) din regulamentul menționat și, cel de al treilea, pe încălcarea articolului 63 alineatul (2), precum și a articolelor 75 și 76 din același regulament.

35 Se impune examinarea succesivă a celui de al doilea, a primului și a celui de al treilea motiv.

1. *Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009*

Argumentele părților

36 Reclamanta consideră că articolul 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009 a fost încălcat de camera de recurs în măsura în care aceasta nu ar fi respectat dispozitivul hotărârii Tribunalului și, prin urmare, conținutul acesteia. Reclamanta pretinde că, în temeiul acestei dispoziții, camera de recurs avea obligația de a acționa în conformitate cu dispozitivul hotărârii Tribunalului și cu motivele pe care acesta s-a întemeiat, fără a modifica sau a reforma conținutul lor. În opinia reclamantei, în cazul în care camera de recurs ar fi aplicat în mod corect termenii și „liniile directoare" ale hotărârii Tribunalului și, în plus, ar fi abordat problemele ridicate de aceasta din urmă, ar fi trebuit să pronunțe o decizie favorabilă cu privire la pretențiile sale.

37 Reclamanta consideră că, având în vedere că Tribunalul a precizat în mod clar că era necesar să se stabilească de către camera de recurs în special dacă acordul obținut la 1 iunie 1996 fusese menținut după achiziționarea activelor societății din Wyoming, camera de recurs ar fi trebuit să fie stimulată să solicite părților din procedura de opoziție să își prezinte poziția cu privire la aspectele abordate în mod expres în hotărârea Tribunalului. Prin faptul că nu a examinat în detaliu aspectele invocate de Tribunal și că, mai mult, nu a ținut cont de existența unei legături de reprezentare, camera de recurs ar fi încălcat principiul bunei administrări și ar fi depășit competențele care îi sunt conferite prin dispozițiile pertinente ale Regulamentului nr. 207/2009.

38 OAPI contestă argumentele reclamantei.

Aprecierea Tribunalului

39 În temeiul articolului 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009, OAPI are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru executarea hotărârii instanței Uniunii Europene.

40 Potrivit unei jurisprudențe constante, o hotărâre de anulare operează *ex tunc* și, prin urmare, are efectul de a elimina retroactiv actul anulat din cadrul ordinii juridice [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 25 martie 2009, Kaul/OAPI – Bayer (ARCOL), T-402/07, Rep., p. II-737, punctul 21 și jurisprudența citată].

41 Din aceeași jurisprudență rezultă că, pentru a se conforma hotărârii de anulare și pentru a-i asigura executarea integrală, instituția emitentă a actului anulat este obligată să respecte nu doar dispozitivul hotărârii, ci și motivele pe baza cărora a fost pronunțat acesta și care constituie temeiul necesar al hotărârii, în sensul că sunt indispensabile pentru a determina sensul exact a ceea ce s-a hotărât în dispozitiv. Astfel, aceste motive sunt cele care, pe de o parte, identifică dispoziția exactă considerată nelegală și, pe de altă parte, relevă motivele exacte ale nelegalității constatate în dispozitiv și pe care instituția vizată trebuie să le ia în considerare atunci când înlocuiește actul anulat (a se vedea Hotărârea ARCOL, citată anterior, punctul 22 și jurisprudența citată).

42 În speță, ca urmare a anulării deciziei din 2004, calea de atac introdusă de intervenientă în fața camerei de recurs a fost repusă pe rol. Pentru a se conforma obligației care îi revine, în temeiul articolului 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009, de a lua toate măsurile necesare pentru executarea hotărârii Tribunalului, OAPI trebuia să se asigure că respectiva cale de atac se finalizează prin pronunțarea unei noi decizii de către camera de recurs. Astfel s-a și întâmplat, cauza fiind trimisă Camerei a patra de recurs, care a adoptat decizia atacată (a se vedea în acest sens Hotărârea ARCOL, citată anterior, punctul 23).

43 Reclamanta nu contestă legalitatea trimiterii cauzei în fața Camerei a patra de recurs în vederea pronunțării unei noi decizii. Aceasta arată însă că respectiva cameră de recurs trebuia să stabilească, în special, dacă acordul obținut la 1 iunie 1996 fusese menținut după achiziționarea activelor societății din Wyoming.

44 Trebuie arătat că, în speță, în hotărârea Tribunalului, acesta din urmă nu s-a pronunțat cu privire la existența unei relații de reprezentare între părțile din procedura de opoziție care să justifice aplicarea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009. Astfel, după cum s-a arătat la punctul 16 de mai sus, Tribunalul a considerat că, în lipsa unei contestări din partea intervenientei a statutului său de agent al titularului mărcii, problema pertinentă era de a stabili dacă aceasta obținuse acordul titularului mărcii care să o autorizeze să procedeze la cererea de înregistrare avută în vedere.

45 Trebuie să se constate că, astfel cum susține OAPI, Tribunalul nu era sesizat cu privire la problema existenței unei relații de reprezentare între părțile din procedura de opoziție, ci cu privire la problema existenței unui acord în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009. Astfel, acesta nu putea examina din oficiu prima dintre condițiile de aplicare prevăzute de această dispoziție.

46 Prin urmare, nu se poate admite că, astfel cum susține reclamanta, în lipsa unei contestări din partea părților din procedura de opoziție în ceea ce privește existența unei relații de reprezentare între ele, Tribunalul ar fi confirmat existența relației menționate, ipoteză în care camera de recurs ar fi fost ținută de această interpretare și ar fi încălcat articolul 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009 prin înlăturarea aplicării articolului 8 alineatul (3) din același regulament.

47 Chiar dacă, în hotărârea Tribunalului, acesta din urmă a confirmat, la punctul 48, că exista un acord clar, precis și necondiționat „la acea dată", acest fapt nu avea nicio incidență asupra calificării relației dintre părțile din procedura de opoziție. Astfel, după cum a arătat OAPI, acordul în discuție a fost dat de societatea principală agentului său la 1 iunie 1996, în cadrul relației lor comerciale stabilite printr-un acord de distribuție. În cadrul acestei relații, Tribunalul a stabilit existența unui acord clar, precis și necondiționat în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009.

48 Deși este incontestabil că dispoziția menționată era aplicabilă în privința acestei relații, situația nu este aceeași în cazul relației existente între părțile din procedura de opoziție. Faptul că a fost stabilită existența acestui acord nu conferea niciun drept reclamantei și nu îi permitea în mod automat acesteia să invoce în favoarea sa o relație de reprezentare în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009. În această privință, trebuie amintit că Tribunalul nu a luat poziție cu privire la existența acordului decât cu titlu de condiție de aplicare a articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009. În ceea ce privește problema dacă reclamanta era ținută de acest acord, care nu emană de la ea și care a fost obținut în cadrul unei relații contractuale în care nu era parte, aceasta necesita examinarea aspectului dacă relația contractuală dintre părțile la acordul din 19 mai 1995 a fost transferată asupra reclamantei, prin intermediul cesiunii de active, care intra totuși sub incidența dreptului aplicabil contractului de cesiune de active.

49 Rezultă din cele de mai sus că camera de recurs era ținută să procedeze la examinarea, în lumina relației dintre noul titular al mărcilor și interveniente, a tuturor condițiilor impuse la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, inclusiv a condiției referitoare la existența unei relații de reprezentare, care constituia o condiție necesară prealabilă celei referitoare la acord (a se vedea în acest sens Hotărârea ARCOL, citată anterior, punctul 38). În consecință și spre deosebire de cele susținute de reclamantă, camera de recurs a luat măsurile necesare pentru executarea hotărârii Tribunalului.

50 Rezultă din cele ce precedă că, în examinarea existenței relației de reprezentare, camera de recurs nu a încălcat articolul 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009.

51 Prin urmare, cel de al doilea motiv trebuie respins.

2. *Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009*

Argumentele părților

52 Reclamanta arată, în esență, că articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 a fost încălcat de camera de recurs, în măsura în care aceasta nu a admis că dispoziția menționată conferea reclamantei dreptul de a se opune înregistrării mărcii comunitare de către intervenientă în nume propriu.

53 În ceea ce privește, în primul rând, produsele vizate de dispoziția citată anterior, reclamanta arată că „armele albe, muniția și proiectilele" sunt similare cu produsele desemnate de mărcile anterioare, având în vedere natura lor, faptul că aceste produse sunt legate de siguranța persoanelor, dar și destinația și circuitele lor de distribuție.

54 În ceea ce privește, în al doilea rând, acordul necesar în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, reclamanta consideră că a fost săvârșită o eroare de către camera de recurs prin faptul că nu a admis că acordul titularului

precedent al mărcilor, societatea din Wyoming, nu fusese menținut după cesiunea activelor acesteia din urmă, astfel încât reclamanta să poată fi ținută de acesta. Reclamanta afirmă că, în absența oricărei acceptări sau mențiuni referitoare la existența unui drept real care grevează mărcile, le-a dobândit astfel cum erau înscrise în registru și în contractul de cesiune de active. Prin urmare, ea consideră că nu este ținută de acordul titularului precedent al acestor mărci, deoarece cererea de înregistrare nu a fost depusă decât după ce mărcile i-au fost transferate. Pe de altă parte, aceasta arată că, în orice ipoteză, declarația președintelui societății Wyoming din 1 iunie 1996 nu conținea decât o renunțare din partea titularului dreptului de a se opune depunerii mărcii comunitare de către agentul său pentru un teritoriu determinat și nu produce decât un efect relativ între părțile la contractul de cesiune de active.

55 Pe de altă parte, reclamanta precizează că, întrucât nu a succedat societății din Wyoming care ar continua să existe, ea nu este decât un terț în raport cu societatea menționată care a achiziționat anumite active ale acesteia, între care se numărau mărcile anterioare. În plus, intervenienta nu ar fi prezentat elemente de probă care să demonstreze că ar fi obținut acordul reclamantei pentru înregistrarea mărcii în litigiu și aceasta nu ar avea nicio justificare pentru a înregistra marca, în lipsa acordului menționat.

56 În sfârșit, reclamanta susține că, chiar dacă a fost dat un acord, efectele sale erau limitate la durata legăturii de reprezentare, la încetarea căreia acordul ar fi fost revocat tacit, concomitent cu legătura de reprezentare, conform adagiului *rebus sic stantibus*. Reclamanta arată că a fost săvârșită o eroare vădită de apreciere de către camera de recurs prin faptul că aceasta a considerat că intervenienta nu primise niciodată vreo indicație cu privire la faptul că titularul mărcii nu consimțea la înregistrarea mărcii, având în vedere că ea a formulat opoziție împotriva cererii de înregistrare a mărcii comunitare.

57 OAPI și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

Aprecierea Tribunalului

58 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, deşi camera de recurs a respins opoziția cu privire la toate motivele invocate de reclamantă în cadrul prezentei acțiuni, aceasta din urmă nu contestă decizia atacată decât în ceea ce privește interpretarea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009.

59 Prin urmare, decizia a devenit definitivă, în măsura în care camera de recurs a respins motivul de opoziție întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 207/2009 pentru mărcile de notorietate și pentru drepturile neînregistrate asupra semnelor FIRST DEFENSE AND DESIGN și FIRST DEFENSE, precum și pentru denumirea comercială FIRST DEFENSE.

60 În continuare, trebuie amintit că, potrivit articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, înregistrarea unei mărci se respinge atunci când este solicitată de agentul sau de reprezentantul titularului mărcii, în numele său și fără acordul titularului, în afară de cazul în care acest reprezentant își justifică acțiunile.

61 Reiese din modul de redactare a acestei dispoziții că, pentru ca o opoziție să fie admisă în acest temei, trebuie, în primul rând, ca persoana care formulează opoziția să fie titularul mărcii anterioare, în al doilea rând, ca solicitantul mărcii să fie sau să fi fost agentul sau reprezentantul titularului mărcii, în al treilea rând, ca cererea să fi fost depusă în numele agentului sau al reprezentantului fără acordul titularului și fără să fi existat motive întemeiate care să justifice acțiunile agentului sau ale reprezentantului și, în al patrulea rând, ca cererea depusă să vizeze în principal semne și produse identice sau similare. Aceste condiții sunt cumulative.

62 Prin urmare, trebuie analizat dacă în speță sunt îndeplinite condițiile impuse la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009.

Cu privire la prima condiție, referitoare la proprietatea mărcilor anterioare

63 Trebuie arătat, în această privință, că reclamanta a dobândit, prin achiziționarea activelor societății din Wyoming, mărcile americane, care cuprind marca a cărei înregistrare a fost solicitată. Aceasta este, așadar, titularul mărcilor anterioare, în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, ceea ce, de altfel, intervenienta nu contestă.

Cu privire la a doua condiție, referitoare la existența unei relații de reprezentare

64 În ceea ce privește termenii „agent” și „reprezentant” care figurează la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, trebuie să se considere, în mod similar celor prevăzute în directivele referitoare la procedura de opoziție desfășurată în fața OAPI, în ceea ce privește o depunere neautorizată, efectuată de agenții titularului mărcii, că acești termeni trebuie interpretați extensiv, astfel încât să includă toate formele de relații întemeiate pe un acord contractual în temeiul căruia una dintre părți reprezintă interesele celeilalte, independent de calificarea relației contractuale stabilite între titular sau mandant și solicitantul mărcii comunitare. Potrivit acestor directive, este suficient, în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, să existe între părți un acord de cooperare comercială de natură să creeze o relație de încredere

care să îi impună solicitantului, în mod expres sau implicit, o obligație generală de încredere și de loialitate în raport cu interesele titularului mărcii. Este însă necesar să existe un acord între părți. Dacă solicitantul acționează în deplină independență, fără că vreo relație să fi fost stabilită cu titularul, acesta nu poate fi considerat agent în sensul articolului 8 alineatul (3) din regulamentul menționat. Astfel, un simplu cumpărător sau client al titularului nu poate fi considerat „agent" sau „reprezentant" în sensul articolului 8 alineatul (3) din același regulament, întrucât aceste persoane nu au nicio obligație specială de încredere față de titularul mărcii.

65 În ceea ce privește încetarea relației contractuale la momentul depunerii cererii de înregistrare a unei mărci, trebuie să se considere că, astfel cum reiese și din directivele citate anterior, nu este necesar ca acordul încheiat între părți să fie încă în vigoare la data depunerii cererii de înregistrare a unei mărci și că articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 se aplică de asemenea acordurilor care au expirat înainte de data depunerii cererii de înregistrare a unei mărci comunitare, cu condiția ca termenul scurs să fie de așa natură încât să se poată presupune în mod legitim că obligația de încredere și de confidențialitate exista încă la data depunerii cererii de înregistrare a unei mărci comunitare. Această interpretare extensivă a articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 urmărește protecția titularului mărcilor, chiar și după încetarea relației contractuale din care decurgea o obligație de încredere.

66 În speță, deși reclamanta, în cererea introductivă, pare să conteste concluzia camerei de recurs potrivit căreia nu exista nicio relație de reprezentare între părțile din procedura de opoziție, în sensul articolului 8 alineatul (3) din regulamentul menționat, trebuie să se constate că aceasta nu prezintă niciun argument în susținerea poziției sale cu privire la acest aspect. Reclamanta arată numai că, la punctul 39 din hotărârea Tribunalului, s-a „considerat în mod foarte corect că exista o legătură de reprezentare și că acest aspect nu făcea obiectul unei controverse între părți". Or, un asemenea argument nu poate fi primit în lumina considerațiilor de la punctele 45 și 46 de mai sus.

67 În această privință, trebuie arătat că, astfel cum a concluzionat camera de recurs în mod întemeiat la punctul 41 din decizia atacată, sarcina probei privind existența unei relații de reprezentare revenea reclamantei. Or, este necesar să se constate că reclamanta nu a prezentat, în cadrul procedurii de opoziție, niciun element de probă care să demonstreze existența unei asemenea relații. Deși, desigur, reclamanta a prezentat facturi și bonuri de comandă care îi erau adresate, pe baza cărora, în alte circumstanțe, s-ar putea prezuma existența unui acord comercial între părțile din procedura de opoziție, totuși aceste elemente nu demonstrează că intervenienta acționa în numele reclamantei, ci atestă doar existența unei relații vânzător-client care s-a putut stabili fără un acord prealabil între acestea. O asemenea relație nu este suficientă pentru ca articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 să fie aplicabil.

68 În mod similar, declarația legalizată semnată de directorul general al Defense Technology Corporation of America, prezentată de reclamantă în cadrul procedurii de opoziție, potrivit căreia aceasta din urmă ar fi identică cu societatea din Wyoming, nu poate constitui o probă cu privire la natura relației dintre părțile din procedura de opoziție. Astfel, faptul că reclamanta continuă activitățile societății din Wyoming sub aceeași denumire nu rezultă decât din cesiunea de active, care implica dobândirea denumirilor comerciale ale cedentului. Faptul că această împrejurare creează impresia că este vorba despre aceeași societate nu este suficient pentru a stabili existența efectivă a unei relații comerciale între reclamantă și intervenientă care ar putea fi asimilată cu o relație de tipul celei dintre o societate principală și agentul său.

69 În consecință, trebuie să se concluzioneze că, astfel cum a constatat camera de recurs la punctul 45 din decizia atacată, aceste elemente nu erau de natură să stabilească existența unei relații de reprezentare în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009. Pe de altă parte, în cadrul procedurii de opoziție, reclamanta nu a invocat în niciun mod încheierea unui nou acord cu intervenienta.

70 În lipsa unor elemente care să demonstreze că un acord comercial de tipul celui dintre o societate principală și agentul său a fost încheiat între părțile din procedura de opoziție, precum și în lipsa unor probe în sensul că intervenienta acționa în numele reclamantei, iar nu în mod independent, camera de recurs a concluzionat în mod întemeiat că o asemenea relație nu exista și că, prin urmare, articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 nu era aplicabil.

71 Chiar dacă se presupune că acordul obținut de intervenientă a expirat la momentul încetării relației de reprezentare în care își afla rațiunea de a fi, această împrejurare nu ar afecta legalitatea deciziei atacate și, în special, faptul că articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 nu poate fi invocat de reclamantă, având în vedere inexistența unei relații de reprezentare între aceasta și intervenientă, în sensul acestei dispoziții.

72 În ceea ce privește problema transferului relației contractuale dintre părțile la acordul din 19 mai 1995 asupra reclamantei, trebuie amintit că un contract de cesiune de active implică transferul drepturilor și al obligațiilor entității cedate asupra dobânditorului. În speță, reiese din contractul de cesiune de active că, între aceste drepturi, figurau mărcile anterioare al căror titular a devenit reclamanta. Or, contractul nu menționează existența contractului de distribuție cu intervenienta, nici existența unor drepturi asupra mărcilor. Astfel cum a concluzionat camera de recurs la punctul 35 din decizia atacată, „reclamanta nu lasă să se înțeleagă că situația activităților comerciale în Europa sau drepturile privind depunerea cererilor de înregistrare a unor mărci ar fi vizate în mod expres de acordul privind achiziționarea activelor”. În această privință, astfel cum s-a arătat în mod întemeiat la punctul 53 din decizia atacată, „orice drept care excede calitatea de titular al mărcii ar decurge nu dintr-o cesiune de drepturi consimțită de societatea principală (anterioară) unui terț, ci din natura relației pe care [intervenienta] o avea cu societatea americană de la care aceasta a obținut produsul pe care îl vindea în Europa”.

73 Rezultă că, întrucât nu a dovedit încheierea cu intervenienta a unui acord de tipul celui dintre o societate principală și agentul său, reclamanta nu poate beneficia de protecția conferită de articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 și nu se poate opune înregistrării mărcii în litigiu în acest temei în calitatea sa de simplu titular al mărcilor anterioare.

74 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se concluzioneze că camera de recurs a considerat în mod întemeiat că cerința impusă la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, referitoare la existența unei legături de reprezentare, nu era îndeplinită, astfel încât această dispoziție nu era aplicabilă. Prin urmare, primul motiv trebuie respins, fără a fi necesară examinarea argumentelor formulate de reclamantă în ceea ce privește celelalte condiții, între care cele referitoare la similitudinea produselor acoperite de mărcile aflate în conflict.

3. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat, precum și a articolului 63 alineatul (2) și a articolelor 75 și 76 din Regulamentul nr. 207/2009

Argumentele părților

75 Reclamanta consideră că articolul 63 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 a fost încălcat de camera de recurs în măsura în care aceasta nu a invitat părțile din procedura de opoziție să își prezinte observațiile ca urmare a redeschiderii procedurii din cauza anulării deciziei din 2004 prin hotărârea Tribunalului. Aceasta arată că, pe de altă parte, camera de recurs a încălcat dreptul său de a fi ascultată și dreptul său la apărare, a căror protecție este garantată de articolul 75 din Regulamentul

nr. 207/2009, în primul rând, deoarece nu i-a dat posibilitatea de a formula observații cu privire la hotărârea Tribunalului înainte de a pronunța o nouă decizie și, în al doilea rând, deoarece camera de recurs nu ar fi examinat toate argumentele și elementele de probă.

76 OAPI contestă argumentele reclamantei.

Aprecierea Tribunalului

77 Prezentul motiv este structurat în trei aspecte, întemeiate, primul, pe încălcarea articolului 63 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, cel de al doilea, pe încălcarea articolului 75 din regulamentul menționat și cel de al treilea, pe încălcarea articolului 76 din același regulament.

Cu privire la primul și la al doilea aspect al celui de al treilea motiv

78 În ceea ce privește primele două aspecte ale acestui motiv, care trebuie analizate împreună, trebuie arătat că, în esență, reclamanta reproșează camerei de recurs că a încălcat dreptul său la apărare și dreptul său de a fi ascultată prin faptul că nu a solicitat observațiile părților din procedura de opoziție cu privire la hotărârea Tribunalului înainte de a pronunța decizia atacată. Referitor la argumentul invocat de reclamantă în cadrul celui de al doilea aspect al acestui motiv, potrivit căruia observațiile sale nu ar fi fost luate în considerare în suficientă măsură de camera de recurs, acesta va fi

examinat în cadrul aprecierii motivării deciziei atacate (a se vedea punctele 90-97 de mai jos).

— Cu privire la dreptul părților din procedura de opoziție de a fi ascultate în ceea ce privește interpretarea hotărârii Tribunalului

79 Potrivit articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009, deciziile OAPI nu pot fi întemeiate decât pe motive asupra cărora părțile interesate au avut posibilitatea de a formula observații. Această dispoziție consacră, în cadrul dreptului mărcilor comunitare, principiul general al protecției dreptului la apărare [Hotărârea Tribunalului din 15 septembrie 2005, Citicorp/OAPI (LIVE RICHLY), T-320/03, Rec., p. II-3411, punctul 21]. În temeiul acestui principiu general al dreptului comunitar, destinatarii deciziilor autorităților publice care afectează în mod semnificativ interesele acestora trebuie să aibă posibilitatea să își prezinte în mod eficient punctul de vedere [Hotărârea Curții din 23 octombrie 1974, Transocean Marine Paint/Comisia, 17/74, Rec., p. 1063, punctul 15, Hotărârea Tribunalului din 27 februarie 2002, Eurocool Logistik/OAPI (EUROCOOL), T-34/00, Rec., p. II-683, punctul 21, Hotărârile Tribunalului citate anterior LIVE RICHLY, punctul 22, și ARCOL, punctul 55].

80 Dreptul de a fi ascultat este aplicabil în ceea ce privește toate elementele de fapt sau de drept care constituie temeiul actului decizional, dar nu și în ceea ce privește poziția finală pe care administrația intenționează să o adopte [Hotărârea Tribunalului din 3 decembrie 2003, Audi/OAPI (TDI), T-16/02, Rec., p. II-5167, punctul 75, și Hotărârea Tribunalului ARCOL, citată anterior, punctul 55].

81 În speță, nu reiese din dosarul OAPI că părțile din procedura de opoziție ar fi fost invitate să își prezinte observațiile cu privire la hotărârea Tribunalului după trimiterea cauzei în vederea pronunțării unei noi decizii. OAPI nu a făcut decât să le notifice, printr-o scrisoare din 23 februarie 2007, decizia Prezidiului camerelor de recurs din 16 februarie 2007 de reatribuire a cauzei Camerei a patra de recurs, în temeiul

articolului 1d din Regulamentul (CE) nr. 216/96 al Comisiei din 5 februarie 1996 de stabilire a regulamentului de procedură al camerelor de recurs ale OAPI (JO L 28, p. 11, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 221), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2082/2004 al Comisiei din 6 decembrie 2004 (JO L 360, p. 8, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 64).

82 Ca răspuns la această notificare, reclamanta, printr-o scrisoare din 10 iunie 2008, și intervenienta, printr-o scrisoare din 25 noiembrie 2008, au solicitat informații cu privire la stadiul procedurii. OAPI a confirmat primirea acestor scrisori la 26 iunie și, respectiv, la 1 decembrie 2008 și a informat părțile din procedura de opoziție că acestea au fost transmise Camerei a patra de recurs. Prin scrisoarea din 5 mai 2009, OAPI a comunicat decizia atacată părților din procedura de opoziție.

83 În această privință, trebuie arătat că nici Regulamentul nr. 207/2009, nici Regulamentul nr. 2868/95 nu prevăd vreo procedură specială în fața camerelor de recurs în ipoteza în care o decizie este anulată de Tribunal și cauza este trimisă camerelor de recurs în vederea pronunțării unei noi decizii și că nu există, prin urmare, nicio obligație de a asculta din nou părțile în cauză. O asemenea obligație nu ar putea rezulta decât din principiul general de drept comunitar referitor la respectarea dreptului la apărare, principiu consacrat la articolul 75 a doua teză din Regulamentul nr. 207/2009.

84 Or, spre deosebire de cele susținute de reclamantă, articolul 75 a doua teză nu impune în niciun mod ca, în urma reluării procedurii în fața OAPI, subsecventă unei anulări a deciziei camerelor de recurs de către Tribunal, reclamanta să fie invitată din nou să își prezinte observațiile referitoare la aspectele de drept și de fapt cu privire la care aceasta avusese deja pe deplin posibilitatea să se exprime în cadrul procedurii

scrise desfășurate anterior, în această privință dosarul fiind reluat în stadiul în care se găsește de Camera a patra de recurs (a se vedea în acest sens Ordonanța Curții din 4 martie 2010, Kaul/OAPI, C-193/09 P, nepublicată în Repertoriu, punctul 60).

85 În speță, este clar că, în cadrul procedurii care a condus la adoptarea deciziei din 2004, reclamanta a avut posibilitatea să își prezinte observațiile cu privire la toate aspectele opoziției pe care a formulat-o în temeiul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, inclusiv cu privire la existența relației de reprezentare. În plus, nu reiese în niciun mod din decizia atacată că Camera a patra de recurs s-ar fi întemeiat pe elemente de fapt și de drept diferite de cele de care dispunea camera de recurs la momentul la care aceasta a adoptat decizia din 2004 (a se vedea în acest sens Ordonanța Kaul/OAPI, citată anterior, punctul 59).

86 Mai mult, trebuie amintit că decizia atacată se întemeiază pe elemente de fapt și de drept cu privire la care observațiile părților din procedura de opoziție au fost prezentate în suficientă măsură în cadrul procedurii administrative care a precedat adoptarea deciziei din 2004.

87 În aceste împrejurări, nu se poate susține nici că ar fi fost încălcat de către camera de recurs articolul 63 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, potrivit căruia camera de recurs invită părțile, ori de câte ori este necesar, să își prezinte observațiile referitoare la notificările pe care aceasta le-a adresat sau la comunicările prezentate de celelalte părți.

88 Astfel, nici articolul 75 a doua teză din Regulamentul nr. 207/2009, nici articolul 63 alineatul (2) din regulamentul menționat, nici articolul 65 alineatul (6) din acesta nu impun ca reclamanta să fie ascultată cu privire la modul în care trebuie să se acționeze în conformitate cu hotărârea Tribunalului (a se vedea în acest sens Ordonanța Kaul/OAPI, citată anterior, punctul 62).

— Cu privire la motivarea deciziei atacate

89 În ceea ce privește, mai precis, argumentul reclamantei invocat în cadrul celui de al doilea aspect al celui de al treilea motiv, potrivit căruia observațiile sale nu ar fi fost luate în considerare în suficientă măsură de camera de recurs, trebuie să se constate că, prin această afirmație, reclamanta reproșează în realitate camerei de recurs că nu a motivat decizia atacată în mod corespunzător cerințelor legale, întrucât nu a răspuns tuturor argumentelor sale.

90 În temeiul articolului 75 prima teză din Regulamentul nr. 207/2009, deciziile OAPI trebuie să fie motivate. Potrivit jurisprudenței, această obligație are aceeași sferă de aplicare precum cea consacrată prin articolul 253 CE, iar scopul său este de a da posibilitatea, pe de o parte, persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate pentru a-și putea apăra drepturile și, pe de altă parte, instanței Uniunii să își exercite controlul asupra legalității deciziei [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 28 aprilie 2004, Sunrider/OAPI – Vitakraft-Werke Wührmann și Friesland Brands (VITATASTE și METABALANCE 44), T-124/02 și T-156/02, Rec., p. II-1149, punctele 72 și 73 și jurisprudența citată].

91 Din aceeași jurisprudență reiese că problema dacă motivarea unei decizii îndeplinește aceste cerințe trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea VITATASTE și METABALANCE 44, citată anterior, punctul 73 și jurisprudența citată).

92 Cu toate acestea, nu li se poate cere camerelor de recurs să prezinte o motivare care să urmeze în mod exhaustiv, unul câte unul, toate argumentele prezentate în fața lor de părțile în litigiu. Prin urmare, motivarea poate fi implicită, cu condiția să permită persoanelor interesate să ia cunoștință de motivele pentru care a fost adoptată decizia camerei de recurs, iar instanței competente, să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții din 7 ianuarie 2004, Aalborg Portland și alții/Comisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P și C-219/00 P, Rec., p. I-123, punctul 372, și Hotărârea Curții din 8 februarie 2007, Groupe Danone/Comisia, C-3/06 P, Rep., p. I-1331, punctul 46).

93 Pe de o parte, trebuie arătat că, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 19 și 22 din decizia atacată, referitoare la identitatea și la similitudinea dintre produsele acoperite de mărcile anterioare, din cuprinsul punctului 35, referitor la drepturile dobândite de reclamantă prin achiziționarea de active ale societății din Wyoming, și, în sfârșit, din cuprinsul punctelor 41-46, referitoare la problema existenței unei relații de reprezentare între părțile din procedura de opoziție, camera de recurs a realizat o examinare a argumentelor și a elementelor de probă prezentate de părți în cadrul procedurii administrative. În special, camera de recurs a concluzionat, la punctele 41 și 42 ale deciziei atacate, că reclamanta trebuia să invoce și, eventual, să dovedească faptele de natură să stabilească existența unei relații de tipul celei dintre o societate principală și agentul său nu numai între intervenientă și societatea din Wyoming, până în august 1996, ci și între intervenientă și reclamanta însăși, din august 1996 până în vara anului 1997 sau, cel mai târziu, până în septembrie 1997, ceea ce reclamanta nu ar fi făcut.

94 Prin urmare, camera de recurs a examinat conținutul argumentelor invocate de reclamantă și forța probantă a elementelor de probă prezentate în susținerea acestora în vederea stabilirii existenței unei relații de reprezentare între părțile din procedura de opoziție și le-a respins fără a încălca obligația de motivare care îi revenea.

95 Pe de altă parte, trebuie să se constate că reclamanta nu a precizat în niciun mod care erau argumentele care pretinde că nu ar fi fost luate în considerare de camera de recurs în decizia atacată.

96 În consecință, potrivit jurisprudenței citate la punctul 93 de mai sus, camera de recurs nu a încălcat obligația de motivare care îi revenea. Prin urmare, primele două aspecte ale celui de al treilea motiv trebuie respinse.

Cu privire la al treilea aspect al celui de al treilea motiv

97 În temeiul articolului 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, în cursul procedurii, OAPI procedează la examinarea din oficiu a faptelor; cu toate acestea, în cazul unei proceduri privind motivele relative de respingere a înregistrării, examinarea este limitată la motivele invocate și la cererile introduse de părți. Articolul 76 alineatul (2) din același regulament prevede că OAPI poate să nu ia în considerare faptele pe care părțile nu le-au invocat sau dovezile pe care nu le-au furnizat în timp util.

98 În această privință, trebuie arătat că reclamanta nu invocă niciun argument specific în sensul unei încălcări a articolului 76 din Regulamentul nr. 207/2009.

99 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil procedurii în fața Tribunalului conform articolului 53 primul paragraf din același statut, și în temeiul articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea introductivă trebuie să cuprindă obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate. Aceste elemente trebuie să fie suficient de clare și de precise pentru a-i permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații. În vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care acesta se întemeiază, să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive (Ordonanța Tribunalului din 28 aprilie 1993, De Hoe/Comisia, T-85/92, Rec., p. II-523, punctul 20, și Ordonanța Tribunalului din 21 mai 1999, Asia Motor Franța și alții/Comisia, T-154/98, Rec., p. II-1703, punctul 49, Hotărârea Tribunalului din 15 iunie 1999, Ismeri Europa/Curtea de Conturi, T-277/97, Rec., p. II-1825, punctele 28 și 29).

100 Având în vedere că reclamanta invocă încălcarea articolului 76 din Regulamentul nr. 207/2009 de o manieră generală, fără a prezenta argumente concrete, al treilea aspect al prezentului motiv trebuie respins ca inadmisibil.

101 În orice ipoteză, chiar dacă se presupune că această critică ar putea fi interpretată în sensul că reclamanta reproșează că decizia atacată nu s-ar fi întemeiat pe elementele de fapt și de drept invocate de părțile din procedura de opoziție, în măsura în care aceasta a stabilit inexistența relației de reprezentare impuse la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, totuși critica menționată ar trebui respinsă ca neîntemeiată, în lumina considerațiilor enunțate în cadrul motivului referitor la încălcarea articolului 75 a doua teză din regulamentul menționat.

102 Pe de altă parte, astfel cum s-a constatat în cursul examinării celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009 (a se vedea punctele 42-50 de mai sus), camera de recurs a apreciat în mod întemeiat că

Tribunalul nu s-a pronunțat cu privire la existența unei relații de reprezentare între părțile din procedura de opoziție care să justifice aplicarea articolului 8 alineatul (3) din același regulament și a realizat o examinare a tuturor condițiilor prevăzute de această dispoziție.

103 În plus, trebuie arătat că camera de recurs nu a invocat noi motive de refuz, ci și-a întemeiat aprecierea pe motivul relativ de refuz invocat de reclamantă, referitor la încălcarea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009. Părțile din procedura de opoziție s-au exprimat în suficientă măsură cu privire la aplicarea acestei dispoziții în cursul procedurii administrative care a precedat adoptarea deciziei din 2004 și nu era necesar, așadar, ca acestea să fie ascultate din nou cu privire la elementele de apreciere care au stat la baza adoptării deciziei atacate. În consecință, camera de recurs a adoptat decizia atacată fără a săvârși o încălcare a articolului 76 din Regulamentul nr. 207/2009.

104 Având în vedere cele de mai sus, se impune respingerea celui de al treilea motiv și, în consecință, a acțiunii în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

105 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamata a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor OAPI și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Safariland LLC suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) și de DEF-TEC Defense Technology GmbH.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 13 aprilie 2011.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei ..... II - 1636

Concluziile părților ..... II - 1646

În drept ..... II - 1647

1. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009 ..... II - 1648

Argumentele părților ..... II - 1648

Aprecierea Tribunalului ..... II - 1649

2. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 ..... II - 1652

Argumentele părților ..... II - 1652

Aprecierea Tribunalului ..... II - 1654

Cu privire la prima condiție, referitoare la proprietatea mărcilor anterioare ... II - 1655

Cu privire la a doua condiție, referitoare la existența unei relații de reprezentare ..... II - 1655

3. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat, precum și a articolului 63 alineatul (2) și a articolelor 75 și 76 din Regulamentul nr. 207/2009 ..... II - 1659

Argumentele părților ..... II - 1659

Aprecierea Tribunalului ..... II - 1660

Cu privire la primul și la al doilea aspect al celui de al treilea motiv ..... II - 1660

— Cu privire la dreptul părților din procedura de opoziție de a fi ascultate în ceea ce privește interpretarea hotărârii Tribunalului ..... II - 1661

— Cu privire la motivarea deciziei atacate ..... II - 1664

Cu privire la al treilea aspect al celui de al treilea motiv ..... II - 1666

Cu privire la cheltuielile de judecată ..... II - 1668